

Cuprins

	Prefață	6
1	Iubirea lui Dumnezeu față de om	9
2	Păcătosul are nevoie de Hristos	19
3	Pocăința	27
4	Mărturisirea păcatelor	45
5	Consacrarea	53
6	Credința și acceptarea	61
7	Dovada adevăratei ucenicii	71
8	Creșterea în Hristos	83
9	Viața și faptele noastre	95
10	Cunoașterea de Dumnezeu	105
11	Înaltul privilegiu al rugăciunii	115
12	Ce să facem cu îndoiala?	131
13	Bucuria în Domnul	143

Iubirea lui Dumnezeu față de om

cat colorate în desăvârșirea lor, înmiresmând aerul, copacii înalți ai pădurii, cu bogatul lor frunziș de un verde viu – toate mărturisesc despre grija părintească și duioasă a Dumnezeuului nostru și despre dorința Sa de a-i face fericiți pe copiii Lui.

Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă caracterul Său. El Însuși Și-a făcut cunoscute iubirea și mila Sa fără margini. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi slava Ta!», Domnul a răspuns: «Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea»” (Exodul 33:18,19). Aceasta este slava Sa. Domnul a trecut pe dinaintea lui Moise „și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul»” (Exodul 34:6,7). El este „milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate”, pentru că „Îi place îndurarea” (Iona 4:2; Mica 7:18).

Dumnezeu a legat inima noastră de El prin nenumărate dovezi arătate în cer și pe pământ. El a căutat să ni Se descopere prin lucrurile din natură și prin cele mai profunde și mai duioase legături pe care le poate cunoaște inima

cum era, despărțit de tot ce făcuse ca viața să-i fie dragă, singurul gând care apăsa asupra sufletului său mai presus de toate celelalte era teama ca nu cumva păcatul său să-l fi despărțit de Dumnezeu și să fie părăsit de Providență. În amărăciunea lui, s-a culcat să se odihnească pe pământul gol, având în jur numai dealurile singuratece, iar deasupra, cerul luminat de stele. Pe când dormea, o lumină ciudată i-a apărut în vis. Și iată, de pe pământul pe care se odihnea, o scară uriașă părea că se înalță chiar până la porțile cerului și, pe ea, îngerii lui Dumnezeu coborau și urcau, în timp ce, de sus, din slava cerului, s-a auzit o voce divină rostind o solie de mângâiere și speranță. Astfel, i s-a făcut cunoscut lui Iacov un răspuns la nevoia și dorința sufletului său – un Mântuitor. Cu bucurie și cu recunoștință, Iacov a văzut descoperindu-i-se o cale prin care el, un păcătos, putea fi readus în legătură cu Dumnezeu. Scara cea minunată din visul său îl reprezenta pe Isus, singurul mijloc de comunicare dintre Dumnezeu și om.

Același simbol a fost amintit de Domnul Hristos în convorbirea Sa cu Natanael, atunci când a spus: „... veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului”

Ea va pune în evidență dorințele nesfinte, necredincioșia inimii și necurăția buzelor. Faptele de neascultare, prin care desconsideră Legea lui Dumnezeu, sunt expuse privirii și înțelegerii păcătosului, iar spiritul lui este copleșit și profund tulburat sub influența cercetătoare a Duhului lui Dumnezeu. Când vede caracterul curat și neprihănit al Domnului Hristos, păcătosul se dezgustă de sine însuși.

Când a văzut slava solului trimis din cer, profetul Daniel a fost copleșit de simțământul propriei slăbiciuni și imperfecțiuni. El descrie efectul acestei scene minunate, spunând: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slăbit și am pierdut orice vlagă” (Daniel 10:8). Inima care este impresionată în felul acesta își va urî egoismul, va detesta iubirea de sine și va căuta, prin neprihănirea Domnului Hristos, acea curăție morală care este în armonie cu Legea lui Dumnezeu și reflectă caracterul Mântuitorului.

„Cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea”, adică ținând seama de faptele lui, apostolul Pavel declara despre sine că era „fără prihană” (Filipeni 3:6); dar, atunci când a înțeles spiritul Legii, el s-a recunoscut ca fiind păcătos. Judecând după litera Legii, așa cum o aplică oamenii, referindu-se la manifestarea exterioară a vieții, el se ferise de păcat; dar, când a privit în profunzimea preceptelor sfinte, s-a văzut așa cum îl vedea Dumnezeu, s-a plecat în umilință și și-a mărturisit vina. El spune: „Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit” (Romani 7:9). Când a înțeles natura spirituală a Legii, păcatul i-a apărut în adevărata lui hidoșenie, iar prețuirea de sine a dispărut.

..... CALEA CĂTRE

Hristos

Acest ABC al vieții spirituale, un mic tratat în domeniul devoțiunii, își enunță chiar din titlu misiunea pe care o are. Cartea îl îndrumă pe cititor spre Isus Hristos, ca fiind singurul care poate să împlinească nevoile sufletului. Pașii celui care se simte nesigur sau cuprins de îndoială sunt conduși pe cărarea păcii, iar cel ce caută neprihănirea și desăvârșirea caracterului este îndrumat, pas cu pas, pe calea adevăratei viețuiri creștine.

Cartea dezvăluie secretul biruinței și descoperă, într-o manieră simplă, harul mântuitor și puterea susținătoare a Marelui Prieten al întregii omeniri.

Ellen G. White (1827–1915) a fost scriitoare americană foarte apreciată, autoare a 40 de cărți și a 5 000 de articole. Cărțile ei, traduse în zeci de limbi din toate colțurile lumii, tratează o varietate de subiecte, de la comentarii biblice și spiritualitate creștină la educație, stil de viață, nutriție, relații interumane și, nu în ultimul rând, profeție. A publicat între altele: *Patriarhi și profeți*; *Profeți și regi*; *Viața lui Iisus*; *Faptele apostolilor*; *Tragedia veacurilor* etc.